

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] haardt af Krigens Ulykker som England, var vor Mulighed for at eksportere i Orden straks efter den 5. Maj 1945. Vi eksporterede — og det var naturligt — til vort gamle Aftagerland, England, og vi købte derovre. Vi maatte vente længe paa, at Englænderne kunde faa Produktionen indstillet paa fredeligt Arbejde igen, hvilket ogsaa var saare naturligt. Derfor kom Varerne langsomt frem derfra, men da de endelig begyndte, kom der mange, og det var vi glade for. Og saa endte det med, at de pr. ultimo 1946 havde et Tilgodehavende hos os paa 650 Mill. Kr. eller 33½ Mill. £. Vi havde en Aftale om, at vi maatte gaa op til 35 Mill. £, og det er ogsaa sagt her fra Talerstolen, at vi kom nok op paa 1.000 Mill. Kr. pr. Nytaar. Det blev nu kun 650 Mill. Kr., og det Tal er for øvrigt ikke steget i Mellemtiden, men der er ogsaa holdt meget igen. Vi kunde udmærket godt købe for mere, og det vilde ogsaa være økonomisk forsvarligt; det har vi imidlertid undladt. Men jeg vil gerne sige, at Handelsvilkårene for et lille Land som Danmark er nu ikke saa lige ud ad Landevejen. Vi har Penge til gode i andre Lande, endogsaa betydelige Beløb; i et bestemt Land har vi 40 Millioner til gode. Det er klart, at vi for dette Beløb meget gerne vilde have Varer hjem til Danmark, men de Priser, der forlanges for Varerne, er af en saadan Art, at ansvarlige Kredse — og dertil hører jeg jo i dette Øjeblik, eftersom jeg har Hovedansvaret — ikke har ment, at vi kunde købe til de for os at se mægtige Overpriser, der forlanges. Vi vil nemlig meget hellere have Varer til rimelige Priser, Varer, som vi mangler, end vi vil have Kontanter, selv om vi ogsaa nok kunde bruge baade Dollars og Sterling.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen meddelte her i Tinget i Gaar, at Varer fra England var dyrere end fra andre Lande. Det er ikke korrekt. Det har været sagt, at der er sket Prisforhøjelser, men det er ikke rigtigt. Stort set er Varerne fra England ikke dyrere end fra andre Lande, jeg vil endda sige, at hvad vi har taget hjem, har, rigtigt omregnet, været til gennemgaaende lavere Priser, end hvad vi har kunnet opnå hos andre Lande.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen berettede, at der ingen Forhandling havde

været mellem Regeringen og Partirepræsentanterne; kun Repræsentanten for det kommunistiske Parti havde rettet en Forespørgsel, og den fik han endda kun delvis besvaret. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke det ærede Medlem for hans Forklaring om, hvorledes vor Import- og Eksportbalanceplan burde udarbejdes. Det ærede Medlem raillerede i Gaar over, at der stod lige meget paa Debet og Kredit-Siden. Ja, naar man har taget det Standpunkt, at man vil prøve at sætte Stævne efter Ævne, at man vil lave et Skøn, en Kalkulation, et Budget over, hvor meget man formoder at kunne eksportere i 1947, saa prøver man paa at stille Tallene op: hvor meget kan vi saa faa for vor Eksport, og hvilke Varer skal vi saa have? Og dèr er vi jo enige om, at vi skal have de mest nødvendige Varer. Spørgsmaalet er saa kun, hvad man mener med det. I alt Fald maa vi nok stort set kunne blive enige om, at de mest nødvendige Varer er Raastoffer, Kul, Jern, Trælast til Boligbyggeri og andet Byggeri. Jeg vil gerne sige, at de Veje, som det ærede Medlem anviste i Gaar, er jo ikke nye Veje, aldeles ikke; der var ikke noget som helst nyt i det. Og hvis man tænkte sig, at det ærede Medlem havde haft noget at sige med Hensyn til Gaskullene, saa havde der ikke været Gas i Danmark i næste Uge. Derfor er jeg glad over, at det ærede Medlem ikke sidder paa den Plads, hvor der virkelig er et Ansvar paa det Omraade. Saadan ligger Landet, saa jeg tager ikke det ærede Medlems Ord saa forfærdeligt højtideligt.

Det ærede Medlem — og vist ogsaa andre ærede Medlemmer — var jo stærkt inde paa Spørgsmaalet om Papiret og om eventuel Nedsættelse af Papir- og Papirmasseimporten til Danmark i 1947.

Det ærede Medlem har haft Besøg af en Række direkte interesserede, der beklagede sig over Regeringens Haardhed paa dette Omraade. Ja, jeg har meget sjældent hørt en dansk Borger sige: det er mig, der skal have mine Rationer sat ned! Men naar vi ikke kan leve i Herlighed og Glæde, hvad vi jo altsaa ikke kan — og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og jeg var enige om, at det skulde vi allerede ved Krigens Ophør være blevet klar over, at vi ikke kunde —, saa maa man prøve paa at ordne det saadan, at vi tager det mest nødvendige